

blik ud til, at Kandidat Boserups beskedne lille Indlæg skulde blive Signalet til en alvorlig Holmgang, ... da det hændte, at alles Tanker pludselig kastedes ud i en hel anden Retning.

Fru Gylling, der altid følte sig en Smule beklemmt, naar Stemmerne omkring hende blev høje, og som nu søgte en Lejlighed til at aflede Stormen, havde ved at kaste Blikket ud gennem Vinduet tilfældig faaet Øje paa hin bedagede Kaleshevogn, der netop paa dette Tidspunkt arbejdede sig igennem det taageindhyllede Regnvejrs-Landskab derudenfor.

„Aa, se her et Øjeblik!“ udbrød hun — og ved Lyden af hendes Stemme forstummede straks al Tale. „Kan nogen gætte, hvem der kommer kørende der?“

Alle stirrede ud gennem Vinduerne, følgende Retningen af hendes pegende Finger. Men ingen kunde gætte det.

„Det er Emanuel Hansted.“

„Emanuel Hansted!“ brød man ud i Kor.

„Jeg hørte imorges, at han skal have ladet leje Sommerlejlighed til sig hos Ole Olsen nede i Lejet. Han vil nok bo der en Tid med sin Familie ... det vil sige med sine Børn og sin Søster, Generalkonsulinde Torm.“

Meddelelsen var vel egnet til at vække Forbavselse her og bragte virkelig de kæmpende til i nogle Øjeblikke at glemme deres Tvistigheder. Emanuel Hansted var bleven Vennesamfundets Smertensbarn. Han, der i sin Tid syntes at have virkeliggjort selve det evangeliske Ideal, havde rundtom i de forskellige folkelige Krese vakt en dybt nedslaaende Skuffelse, da det for omtrent halvandet Aar siden blev bekendt, at han pludselig havde afbrudt sin Virksomhed og var rejst bort, efterladende Menigheden i en fuldkommen Forvirring, der havde haft til Følge, at den senere blindthen havde kastet sig i Pietisternes Arme. Og en særlig Bitterhed havde der blandet sig i Skuffelsen, da det underhaanden fortæltes, at dette hans pludselige Opbrud skulde staa i Forbindelse med et fornyet Bekendtskab med en vis Dame, en Datter af hans Formand i Embedet, hos hvem han i sin Tid havde været Kapellan, den stokreaktionære og højkirkelige